

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D. a JUDr. Venduly Sochorové, ve věci

žalobkyně: **Městská část Praha 7**
sídlem U Průhonu 1338/38, Praha 7

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kapitána Jaroše 1926/7, Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 1. 10. 2019, č. j. ÚOHS-R0049/2019/VP-26746/2019/310/MDo,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadá v záhlaví uvedené rozhodnutí předsedy žalovaného, kterým zamítl její rozklad a potvrdil rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 6. 3. 2019, č. j. ÚOHS-S0047/2017/VP-06806/2019/420/VHo (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž žalovaný shledal, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ust. § 8a odst. 2 písm. b) zákona č. 215/2004 Sb., o úpravě některých vztahů v oblasti veřejné podpory a o změně zákona o podpoře výzkumu a vývoje, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o VP“), tím, že při zaznamenávání údajů o veřejných podporách malého rozsahu

(dále též „podpory de minimis“) poskytnutých celkem 226 příjemcům, zapsaných do centrálního registru podpor malého rozsahu, nedodržel lhůtu dle § 3a odst. 4 zákona o VP, došlo tedy k pozdnímu zaregistrování s prodlevou v jednotlivých případech 11 až 174 dní. Zároveň se žalobkyně dopustila též správního deliktu podle ust. § 8a odst. 2 písm. a) zákona o VP tím, že ve smlouvách, na základě kterých byly dotace poskytnuty, nebyl uveden název přímo použitelného předpisu Evropské unie, podle kterého byly podpory malého rozsahu poskytnuty. Za uvedené delikty žalovaný uložil žalobkyni opatření k nápravě, pokutu ve výši 100 000 Kč a stanovil jí povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. V dané věci se jednalo o poskytování dotací (podpor) v roce 2016 v oblasti sportu, kultury, životního prostředí, školství, bezpečnosti a protidrogové prevence a v sociální a zdravotní oblasti.

II. Žaloba

3. Žalobkyně namítala nedostatečnost posouzení materiální stránky deliktu, neboť má za to, že rozhodnutí správních orgánů žádnou argumentaci v tomto směru neobsahují, pouze popisují následek, tedy obligatorní formální znak skutkové podstaty správního deliktu, kdy při každé opožděné registraci může potenciálně dojít k uvedení jiného poskytovatele v omyl. Přitom v případě žalobkyni poskytnutých podpor v bagatelní výši 3 000 Kč až 61 000 Kč je potenciální uvedení v omyl, že by mohlo dojít k poskytnutí podpory nad limit 200 000 Eur takřka vyloučeno. Jiný poskytovatel by danému příjemci totiž musel poskytnout podporu nad cca 5 140 000 Kč, aby k prolomení limitu došlo. To je s ohledem na povahu a činnost příjemců, kterými byly převážně lokální spolky zajišťující sportovní a kulturní akce, či služby v sociální oblasti, naprosto iluzorní. Dle žalobkyně k žádnému skutečnému ohrožení funkčnosti centrálního registru nedošlo. K posouzení podpor správní orgány přistoupily mechanicky bez vazby na charakter a bagatelnost podpor ve vztahu k limitu.
4. Výši pokuty na samé horní hranici považuje žalobkyně za nepřiměřenou. Použitý matematický výpočet je nastaven chybně, neboť neodpovídá požadavku na individualizaci trestu, jelikož bagatelní částky trestá několikanásobně víc než velké podpory. Jako příklad uvádí základní sazbu pokuty v nejnižším pásmu podpor do 50 000 Eur, oproti pásmu podpor od 150 000 do 200 000 Eur, tedy že v případě podpory 3 000 Kč by se jednalo o sazbu pokuty 800 Kč, kdežto v případě podpory 4 000 000 Kč o sazbu pokuty 1 200 Kč. Je tedy nepřiměřené, aby chybná registrace velkého množství bagatelních podpor de minimis byla sankcionována několikanásobně více než chybná registrace velké podpory, u níž by právě hrozilo spíše překročení limitu 200 000 Eur.
5. Žalobkyně dále namítá nesprávné přihlídnutí k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. Při pozdní registraci totiž vždy dochází k ohrožení funkčnosti centrálního registru. Tento obligatorní znak skutkové podstaty nelze brát znovu jako přitěžující okolnost. Zde navíc reálné ohrožení nenastalo, což mělo být zohledněno jako důvod pro snížení pokuty. První provinění mělo být posouzeno jako polehčující okolnost, nikoliv jako důvod k nenásobení koeficientu, tedy přitížení. Maximální výše pokuty by měla být používána jen pro nejzávažnější případy, když k registraci nedojde vůbec.
6. Závěrem žalobkyně navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V případě, že nebudou shledány důvody pro zrušení rozhodnutí, požadovala rozhodnutí o upuštění od trestu nebo o jeho snížení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout, jelikož ji považuje za nedůvodnou. Argumentuje podrobně ke každému žalobnímu bodu. Vyjádřil se k formální i materiální stránce deliktů, dále též k výši pokuty (jak k ní dospěl) a namítané nepřiměřenosti.

IV. Replika žalobkyně

8. Žalobkyně setrvala na svých tvrzeních a závěrech uvedených v žalobě. K judikatuře uvedené žalovaným konstatuje, že v těchto případech, kdy je společenská škodlivost očividná, není nutné materiální stránku rozebírat, avšak její případ se blíží hranici bagatelnosti. Odmítá proto, že by již naplněním formálních znaků deliktu bylo odůvodněno naplnění znaku materiálního. Naopak tu je třeba u odpovědnosti za delikt zkoumat vždy ve všech řízeních, na podporu toho odkázala žalobkyně na judikaturu.
9. Žalobkyně považuje obecně matematický vzorec za vhodný, nicméně trvá na upravení nastavených pásem, tak aby výše trestu byla vůči bagatelním částkám přiměřená. Zejména u administrativního pochybení by se mělo zkoumat, zda vůbec mělo reálný dopad, např. že došlo k poskytnutí podpory v rozporu s evropskými pravidly. Smyslem a účelem právní úpravy je přispívání registru k tomu, aby nebyla poskytována nedovolená veřejná podpora, přitom tento účel nebyl jednáním žalobkyně vůbec dotčen.

V. Posouzení věci soudem

10. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Podle ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti (ex off), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
12. Podle § 8a odst. 2 písm. a) zákona o VP (v pro věc rozhodném znění) *právníká osoba nebo podnikající fyzická osoba se jako poskytovatel nebo poskytovatel podpory malého rozsahu dopustí správního deliktu tím, že: neuvede název přímo použitelného předpisu Evropské unie v právním úkonu poskytnutí podpory malého rozsahu podle § 3a odst. 4, dále písm. b) nezaznamená do centrálního registru údaje podle § 3a odst. 4.*
13. Podle § 3a odst. 4 téhož *„Poskytovatel podpory malého rozsahu uvede v právním úkonu poskytnutí podpory malého rozsahu název přímo použitelného předpisu Evropské unie, podle kterého byla podpora malého rozsahu poskytnuta; do 5 pracovních dnů ode dne poskytnutí podpory zaznamená poskytovatel podpory malého rozsahu do centrálního registru údaje o poskytnuté podpoře malého rozsahu a o jejím příjemci.“*
14. Podle § 8a odst. 3 písm. a) téhož *„se za správní delikt uloží pokuta do 100 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 2 písm. a) nebo b).“*
15. Podle § 8b odst. 2 téhož *„Při určení výše pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.“*

16. V dané věci žalobkyně nepopírá pozdní zaznamenání poskytnutých podpor de minimis do centrálního registru a neuvedení předpisu evropské unie v právních úkonech, na jejichž základě byly podpory poskytnuty, namítá však, že nebyla naplněna materiální stránka deliktu ve vztahu k deliktu dle ust. § 8 odst. 2 písm. b) zákona o VP. Předmětem sporu je tedy posouzení, zda předmětná jednání žalobkyně bylo pro společnost natolik škodlivé, aby naplnilo materiální stránku deliktu či nikoliv. Dále pak zda byly řádně zohledněny polehčující a přitěžující okolnosti a zda se jedná o pokutu v přiměřené výši.
17. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně v době od 7. 4. 2016 do 6. 12. 2016 poskytla ve 226 případech dotace představující podpory malého rozsahu v oblasti sportu, kultury, sociální prevence, apod. K jejich zaevidování do centrálního registru však nedošlo ve lhůtě 5 pracovních dnů od jejich poskytnutí stanovené v § 3a odst. 4 zákona o VP, ale až po 16 - 179 dnech ode dne jejich poskytnutí. V právních úkonech, na jejichž základě byly podpory poskytnuty nebyl uveden název přímo použitelného předpisu Evropské unie, dle něhož byly poskytnuty. Jednalo se přitom o dotace v různých výších, od nižších částek v řádů tisících, přes desetitisíce, až po dotace v řádech statisíců, (např. dotace pro Tělocvičnou jednotu Sokol Praha VII ve výši 495 000 Kč nebo pro NBK Praha, Basketbalovou akademii, z. s. ve výši 415 000 Kč, aj., viz č. l. 45 a 46 správního spisu, aj.).
18. Skutková podstata předmětných správních deliktů tedy byla po formální stránce naplněna. Ačkoliv právní úprava správních deliktů společenskou škodlivost jako jejich znak nestanoví, judikaturou bylo vyvozeno, že „*správní orgány jsou povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupků, tj. znaku formálního i znaku materiálního*“ (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004 - 48). „*Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutí. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmů společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze [...] vyslovovat žádné paušální závěry.*“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS). Pozdější judikatura dovodila, že „*i přesto, že jsou správní orgány povinny konkrétně společenskou nebezpečnost deliktu zkoumat, není zpravidla nutno, aby se jí explicitně zabývaly i při odůvodňování svých rozhodování. V zásadě totiž platí, že materiální stránka správních deliktů je dána již naplněním skutkové podstaty deliktu. Až ve chvíli, kdy je z okolností případu jasné, že existují takové výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání (tedy ve chvíli, kdy konkrétní společenská nebezpečnost nedosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti), musí se intenzitou konkrétní společenské nebezpečnosti zabývat i v odůvodnění.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011 - 62).
19. Žalobní argumentaci žalobkyně, podle níž nebyla naplněna materiální stránka deliktů, soud nepřisvědčil. Správní orgány ve svých rozhodnutích poukázaly na rozhodnou judikaturu, podle níž při naplnění formální stránky deliktu je zpravidla naplněna i jeho materiální stránka, z čehož vycházely. Neomezily se však pouze na toto konstatování, ale zabývaly se i všemi okolnostmi, jež by mohly nedostatek v materiální stránce deliktu vyvolat. S ohledem na konkrétní skutkové okolnosti daného případu však neshledaly, že by v případě žalobkyně byly dány okolnosti zcela vylučující jakékoli ohrožení chráněného zájmu, tedy

nedosahující ani minimální hranice typové nebezpečnosti. Jak je zřejmé z napadených rozhodnutí, skutečností, že jde o jednání společensky nebezpečné (škodlivé) se správní orgány řádně zabývaly a v odůvodnění ji rozebraly (viz str. 92 body 43 až 45, str. 96 body 65 až 67 prvostupňového rozhodnutí). S tím se ztotožňuje i krajský soud.

20. Chráněný zájem, jež byl v dané věci ohrožen, představuje řádná evidence poskytnutých podpor malého rozsahu. Ve smyslu bodu 3, 10 a 21 preambule nařízení Komise č. 1407/2013 ze dne 18. 12. 2013, se totiž o podpory, které neovlivňují obchod mezi členskými státy nebo nenarušují hospodářskou soutěž, tedy o podpory, jež mohou být poskytovány bez předchozí notifikace Evropské komisi, jedná v případech, kdy jeden příjemce obdrží pouze takové podpory *de minimis*, které v období 3 let v součtu nepřevýší limit 200 000 EUR. Centrální registr podpor *de minimis* proto představuje nástroj k zajištění širšího přehledu o poskytnutých veřejných podporách na území České republiky. Jak vyplývá z důvodové zprávy k zákonu č. 109/2009 Sb. (novela zákona o VP), cílem registrování těchto podpor je zajištění dodržování stanoveného stropu, neboť *„poskytovatel je oprávněn podporu malého rozsahu (de minimis) poskytnout až po ověření skutečnosti, že celková výše podpory malého rozsahu, kterou daný příjemce obdržel v rozhodném období daného rozpočtového roku a v předchozích dvou rozpočtových letech, nepřesáhne limit 200 tis. EUR.“* Smyslem registru je tedy především sloužit k ověření možnosti poskytnout další podporu témuž příjemci. Včasné zaznamenávání podpor poskytnutých jednotlivými poskytovateli je proto zcela zásadní pro umožnění kontroly dodržení limitů u jednotlivých příjemců v souladu s předpisy EU. Jak zmiňuje i důvodová zpráva k zákonu č. 236/2012 Sb. (novela zákona o VP) *„pokud má centrální registr plnit svou funkci, je nutné trvat na včasném záznamu o poskytnuté podpoře malého rozsahu ze strany poskytovatelů. Je tomu tak proto, aby ostatní poskytovatelé měli objektivní přehled o výši čerpaného limitu v případě konkrétního příjemce.“* Jedině tak mohou potenciální poskytovatelé u každého příjemce ověřit výši již obdržených podpor malého rozsahu, oproti tomu nejsou-li podpory řádně zaregistrovány, jsou tito poskytovatelé uvedeni v omyl, který může a nemusí mít dalekosáhlejší škodlivé důsledky, jestli k nim dojde, však není v dané věci relevantní, podstatné je již toto ohrožení fungování systému. Jednání žalobkyně proto bezesporu vykazuje určitou míru škodlivosti ve vztahu k porušení povinnosti stanovené zákonem na ochranu odpovídajících hodnot. Tou hodnotou je řádné fungování registru a aktuálnost uvedených údajů. S tím koresponduje již zmíněná důvodová zpráva k zákonu č. 109/2009 Sb., která předmětnou sankci dle § 8a odst. 3 zákona o VP odůvodňuje *„potřebou zabezpečit řádné fungování tohoto informačního systému, neboť v případě, že centrální registr nebude obsahovat veškeré informace, je ohrožena jeho funkčnost a poskytovatel i příjemce se následně vystavují riziku, že dojde k poskytnutí protiprávní veřejné podpory a z toho plynoucích důsledků (v krajním případě i navrácení této podpory).“* Soud nesouhlasí s námitkou žalobkyně, že nedošlo k ohrožení fungování centrálního registru. Z uvedeného je zjevné, v čem ohrožení spočívalo.
21. Uváděla-li žalobkyně dále, že nedošlo k překročení limitu 200 000 Eur a tedy k porušení pravidel EU, pak soud musí konstatovat, že tuto skutečnost správní orgány rovněž při posuzování jak materiální stránky, tak i výše pokuty zohlednily a vzaly do úvahy. Pro posouzení materiální stránky s ohledem na předchozí bod odůvodnění však není podstatné, zda u daných příjemců v důsledku pozdního zaznamenání poskytnutých podpor skutečně došlo následně k poskytnutí nedovolené zakázané veřejné podpory, tedy k překročení limitu 200 000 EUR v součtu s později poskytnutými podporami jiných poskytovatelů. Stejně je skutečnost, že se tak mohlo stát, že došlo k ohrožení, obzvlášť v případech, kdy k zaznamenání podpory do registru došlo až po značné době, např. u podpor poskytnutých

v dubnu až po půl roce v prosinci. Za dobu půl roku mohly být ze strany jiných poskytovatelů v důvěře v aktuálnost zapsaných údajů poskytnuty další podpory. Uvedená úprava má právě takovéto hrozby zabránit a tomuto jednání předcházet a právě i prostřednictvím hrozby sankce nutit poskytovatele k řádnému plnění jejich povinností dle zákona o VP. Proto je třeba dbát na důkladné dodržování termínu pro zápis. Vzhledem k tomu soud argumentu, že se v daném případě jednalo o bagatelní výši podpor, jež nemohly přispět k překročení stanoveného limitu, nepřisvědčil. Ostatně i námitku žalobkyně, že se jednalo o bagatelní podpory v částkách 3 000 Kč až 61 000 Kč neshledal rovněž důvodnou, neboť uvedené není pravdivé. Jak již soud konstatoval v bodě 17 tohoto odůvodnění, nejednalo se totiž ve všech případech o tak zanedbatelné částky, jak se snaží tvrdit žalobkyně se záměrem své jednání zlehčovat, ale mnohdy i o částky v řádech statisíců. Proto nelze žalobkyni přisvědčit, že by její jednání zcela postrádalo jakoukoli společenskou škodlivost.

22. Žalobkyně se sice snaží své jednání s poukazem na nižší částky a neporušení přímo použitelných předpisů EU bagatelizovat, je však nutné přihlédnout ke skutečnosti, že se nejednalo o výjimečné porušení povinností v pár případech, či o náhodnou chybu např. z nepozornosti, ale že těchto případů bylo mnohem více, a sice 226, což rozhodně nemůže svědčit o absenci společenské škodlivosti, ba naopak ji umocňuje.
23. Lze tedy shrnout, že materiální znak v dané věci představuje ohrožení zájmu společnosti na bezchybném fungování centrálního registru sloužícího k zajištění evidenční a kontrolní funkce ohledně poskytování veřejných podpor v souladu s právními předpisy ČR a EU. Přičemž ustanovení § 8a odst. 2 písm. a) a b) zákona o VP mají preventivní charakter a zájem v nich chráněný byl jednáním žalobkyně ohrožen.
24. K námitkám směřujícím proti výši uložené pokuty předně soud uvádí, že se v dané věci jedná o jeden pokračující delikt sestávající z 226 pozdních zaznamenání podpory (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č. j. 9 Afs 55/2013 - 43 týkající se udělení sankce za totožný správní delikt), který je v souběhu s dalším pokračujícím deliktem spočívajícím v neuvedení názvu předpisu EU ve smlouvách v těchto případech.
25. Při posuzování zákonnosti uložené pokuty soud vycházel z předchozí bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS, rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 Ads 140/2014 - 58) a Ústavního soudu [nález sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nález sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.)]. Při posuzování zákonnosti uložené pokuty se zkoumá, zda správní orgán zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jsou jeho úvahy racionální, ucelené, koherentní, logické a zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil. Při zkoumání výše pokuty je nutno kromě rozpětí zákonné sazby sankce přihlédnout i ke konkrétním skutkovým okolnostem věci. Dále je samozřejmě důležité, zda není uložena pokuta pro subjekt likvidační. Zákon v § 8b odst. 2 pak ukládá žalovanému zabývat se v úvahách o výši pokuty závažností správního deliktu, zejména způsobem jeho spáchání, jeho následky a okolnostmi, za nichž byl spáchán.
26. Úvahy správního orgánu a žalovaného naplňují všechna uvedená kritéria. Z rozhodnutí správních orgánů jasně vyplývá, že při rozhodování přihlédly k povaze a závažnosti deliktů, jakož i k objektu deliktů (chráněnému zájmu), intenzitě protiprávních jednání, způsobu

jejich spáchání a k jejich následkům a okolnostem, za nichž byly spáchány. Co se týče jednotlivých okolností, zejména uvážily dobu prodlevy zaznamenání do registru v jednotlivých případech veřejné podpory a výši jednotlivých veřejných podpor. Žalovaný vyšel z toho, že s rostoucí prodlevou a s rostoucí výší poskytnuté veřejné podpory roste závažnost dopadů jednání žalobkyně. Tato východiska, jež podle zdejšího soudu závažnost správního deliktu přesvědčivě určují jak z pohledu způsobu jednání žalobce, tak z pohledu jeho následků, se stala základem pro výpočet pokuty na matematickém principu, z nich žalovaný stanovil základní sazby pokuty. Není přitom pravdou, že by obligatorní znak skutkové podstaty (chráněný zájem) byl brán jako přítěžující okolnost, byl pouze zohledněn v úvahách o závažnosti správního deliktu, jak ukládá § 8b odst. 2 zákona o VP. Dále žalovaný zohlednil polehčující a přítěžující okolnosti. Jako polehčující shledal, že jednání žalobkyně nevyvolalo překročení částky veřejné podpory malého rozsahu v kumulaci s podporou jiných poskytovatelů a dále též, že se jednalo o první provinění žalobkyně tohoto typu, jinak by sazba pokuty byla vyšší. Oproti tomu jako přítěžující okolnost byla shledána vysoká četnost případů pozdních zaznamenání. Každé z jednotlivých pozdních zaznamenání podpor sice nese typově stejnou závažnost, jejich rostoucí počet však zvyšuje závažnost tohoto pokračujícího jednání. Námitky žalobkyně ohledně chybného přihlédnutí k polehčujícím a přítěžujícím okolnostem tedy nejsou důvodné. Uváděla-li žalobkyně, že nedošlo k překročení limitu 200 000 Eur a tedy k porušení pravidel EU, pak soud musí konstatovat, že tuto skutečnost správní orgány rovněž při posuzování výše pokuty zohlednily a vzaly do úvahy.

27. Jak vyplývá z právní úpravy, výši konkrétní pokuty v dané věci a způsob jejího určení zákonodárce ponechal na správním uvážení dotčených orgánů, stanovil pouze maximální hranici pokuty, tou je 100 000 Kč. Žalovaný na str. 100 až 107 v bodech 86. až 95. prvostupňového rozhodnutí zcela řádně, zákonně a přezkoumatelně (rovněž za pomoci přehledných tabulek) odůvodnil výpočet výše předmětné sankce tak, že výše sankce by měla být stanovena na 216 080 Kč s přihlédnutím k souběhu druhého deliktu pak na částku 261 280 Kč. Nicméně s ohledem na vymezenou zákonnou hranici byla v dané věci pokuta uložena právě na samotné horní hranici, zákonné rozmezí tedy nebylo žalovaným překročeno, jedná se tak o pokutu zákonnou.
28. Dle krajského soudu mechanismus, jež žalovaný pro ukládání pokut v dané věci využívá, na základě něhož určuje konečnou výši pokuty, odpovídá principům transparentního rozhodování. Dle tohoto mechanismu postupuje standardně při rozhodování o deliktech tohoto typu spáchaných jinými subjekty. Tím dostává zásadě zakotvené v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“). Problematikou tohoto matematického mechanismu se přitom zdejší soud zabýval již dříve ve svých rozhodnutích ze dne 16. 10. 2014, č. j. 62 Af 45/2012 - 85, dále též ze dne 28. 1. 2015, č. j. 31 Af 15/2013 - 42, přičemž nemá důvod se od zde uvedených závěrů nyní odchýlit, a proto na tyto úvahy odkazuje. Pro přehlednost však ve stručnosti shrnuje, že mechanismus je založen na metodě přičítání zvolených koeficientů jednotlivým pozdním zaznamenáním (jednotlivým útokům pokračujícího deliktu) a to podle délky prodlevy se zaznamenáním (od 0,5 do 1,2 - bod 87. prvostupňového rozhodnutí) a podle výše opožděně zaznamenaných jednotlivých podpor (od 0,8 do 1,2 - bod 88. prvostupňového rozhodnutí) k základní částce pokuty ve výši 1 000 Kč za každé jednotlivé pozdní zaznamenání, což se opírá o úvahu, podle níž čím pozdější zaznamenání podpory, tím větší závažnost dopadu, zároveň že závažnost dopadů roste i s výší poskytnuté podpory, jakož i s počtem útoků. Co se týče prodlení zaznamenávání, zvolil žalovaný 6 pásem, z nichž nejmírnější je do 6 pracovních dnů a poslední nad 41

pracovních dnů. U výše podpory pak stanovil 5 pásem (nejnižší do 50 tisíc EUR a nejvyšší 150 - 200 tisíc EUR). Z uvedeného je patrné, že tento způsob výpočtu zohledňuje jednotlivé okolnosti deliktu, a proto dle krajského soudu odpovídá požadavkům na individualizaci trestu. Soud k námitce žalobkyně připouští, že dle takto nastaveného mechanismu může docházet k situacím, kdy i tzv. bagatelní částky poskytnuté pozdě zaznamenané podpory jsou trestány stejnou sazbou jako částky podstatně vyšší spadající do stejného pásma blížíci se hranici 50 000 EUR, v konečném důsledku to pak i znamená, že u podpor v nízkých částkách jde o několikanásobně vyšší trest než v případě velkých podpor blížících se hranici 200 000 EUR. Nastavení hranic jednotlivých pásem je však plně v kompetenci žalovaného. Jelikož se jedná o správní uvážení, soudu nepřisluší do něj zasahovat, neboť bylo řádně podloženo, zdůvodněno a nevybočuje ze stanovených mezí, přičemž se nejedná ani o jeho zneužití. Nastavení a použití hranic pásem odpovídá požadavkům kladeným na správní uvážení, a proto stávající mechanismus nelze vyhodnotit jako nezákonný.

29. Úlohou správního soudu totiž není hledání ideální výše pokuty namísto správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23, publ. pod č. 2672/2012 Sb. NSS). Smyslem a účelem moderace dle § 78 odst. 2 s. ř. s. je pouze korekce v případech, kdy sankce pohybující se jak v zákonném rozmezí, tak odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídá zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Moderační právo soudu je tedy vyhrazeno pro případy zjevného nepoměru uložené sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání, s návazností na majetkové poměry postihované osoby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 As 248/2016 - 26). Soud tedy uzavírá, že může zasáhnout do uvážení správního orgánu a moderovat pokutu, pouze pokud je zjevně nepřiměřená (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2018, č. j. 9 As 55/2017 - 93), přičemž „běžná“ nepřiměřenost zpravidla zásah soudu do správního uvážení neodůvodňuje. V daném případě navíc skutečnost, že došlo k uložení pokuty v nejvyšší možné výši, byla podmíněna velkým počtem jednotlivých prodlení, které zcela pochopitelně měly dopad na závažnost jednání žalobkyně, což žalovaný řádně odůvodnil. Proto nelze v dané věci označit pokutu s ohledem na okolnosti dané věci ani jako zjevně nepřiměřenou. Z odůvodnění žalovaného i nastaveného mechanismu jasně vyplývá, že pokud by se jednalo o pozdní zaznamenání pouze v několika případech, byla by pokuta uložena v nižší výši (spíše při spodní hranici). Zde však byl počet případů tak markantní, že v kombinaci s dobou trvání prodlení a dalšími faktory způsobil nárůst pokuty až na 100 000 Kč.
30. Soud dospěl k závěru, že uložená pokuta není zjevně nepřiměřená a proto nepřistoupil k upuštění od ní ani k její moderaci. Výše uložené pokuty dle soudu odpovídá skutkovým okolnostem případu i závažnosti deliktního jednání žalobkyně. V této souvislosti soud poukazuje na své výše uvedené závěry ohledně zjištěného deliktního jednání. Je nutné připomenout, že pokuta musí představovat znatelný finanční postih majetkové sféry delikventa a musí obsahovat i represivní složku (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 Ads 140/2014 - 58). Pokud by tomu tak nebylo, postrádala by pokuta smysl, jinými slovy lze též s jistou mírou zjednodušení říci, že „pokuta, která nebolí, nedává smysl“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2020, č. j. 5 As 204/2019 - 62). S ohledem na dobu trvání deliktního jednání (duben 2016 až prosinec 2016) a na četnost případů (226 poskytnutých pozdě zaznamenaných podpor) nepovažuje soud uloženou pokutu za zjevně

nepřiměřenou. V dané věci nelze s ohledem na příjmy žalobkyně uloženou pokutu označit ani za likvidační, čímž se žalovaný rovněž v napadeném i prvostupňovém rozhodnutí zabýval a soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

31. Shrnutí, materiálním znakem daného deliktu není překročení limitu, ale ohrožení zájmu společnosti na bezchybném fungování registru podpor de minimis. Skutečnost, že nedošlo k překročení limitu, není důvodem pro nenaplnění materiální stránky, nýbrž jen nenastoupením nežádoucího následku, kterému se právě zákon o VP právě i skrze pokutování uvedených deliktů snaží zabránit (preventivní funkce). Uložení pokuty ve výši 100 000 Kč bylo učiněno v mezích správního uvážení a řádně odůvodněno, nejedná se o pokutu nepřiměřenou, jak žalobkyně namítá, a to ani s ohledem na použitý algoritmus (nastavení jeho pásem), ani s ohledem na konkrétní důvody, které žalovaný pokládal za rozhodné.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud na základě výše uvedených skutečností a úvah neshledal důvodným žádný z žalobních bodů, postupem podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu